

[Aksel Larsen.]

taget lukket af for det, man kan kalde hunderejser mellem Danmark og det øvrige Norden. Det rammer danske hundeejere, som vil feriere i Sverige, Norge eller Finland, og omvendt hundeejere i disse lande, som ønsker at feriere i Danmark. Det rammer også avlsarbejdet, hvor der indtil 1. marts i år var et omfattende samkvem mellem de nordiske lande.

Vel, nu hører vi her, at adskillige ordførere mener, og det mener også landbrugsministeriet, at vaccination er at foretrække for karantæne, at karantæne dels ikke er godt for hundene, dels ikke er sikker, og at der er mere opfordring til at smugle hunde uden om kontrolbestemmelserne, når der foreskrives karantæne, end hvis man foreskriver vaccination. Ja, her er vi altså ikke totalt enige, og dér er jeg nødt til at gøre opmærksom på, provokeret af hr. Niels Jørgen Nielsen, at udvalget efterhånden, ikke ved landbrugsministeriets, ikke ved veterinærdirektoratets initiativ eller mellemkomst, men på grund af udvalgsformandens initiativ, har fået materiale, der siger, at noget af det, folkettinget tidligere har fået oplyst, ikke helt kan holde. Jeg erindrer om, at under debatten her i folkettinget, og også da jeg i sin tid stillede mit spørgsmål til landbrugsministeren, hævdede landbrugsministeren, at vaccinen var absolut tilforladelig, og at man burde nøjes med vaccination, da World Health Organization, verdensorganisationen for sundhedsvæsenet, anbefalede dette og sagde, at vaccinationen er fuldkommen sikker. Ja, det lykkedes mig at blive bekendt med en rapport fra ekspertkomiteen i WHO, som udvalget på min foranledning har fået oversat, og som findes i bilagene til betænkningen, hvoraf det fremgår, at WHO principalt meget stærkt anbefaler karantæne for hunde og katte fra rabiesmittede lande og derpå siger, at i tilfælde, hvor effektive karantæneforanstaltninger vanskeligt kan gennemføres, f. eks. på grund af udstrakte landegrænser, kan man vaccinere. Ja men dette gennemhuller det argument, der har været brugt her om, at vaccinen er god, for Holland bruger vaccine. Ja, for Holland har så udstrakte landegrænser, så karantæne simpelt hen er en umulig ting at gennemføre for Hollands vedkommende, og jeg erindrer om, hvad jeg tidligere har sagt,

at når man henviser til, at vaccinen er så god i Sønderjylland, så drejer det sig om, at hunde i Sønderjylland er vaccineret, før de kunne blive udsat for smitte. Men der foreligger nu oplysninger nok om, at hvis en hund først er blevet smittet og derefter vaccineres, er det ikke sikkert, at vaccinen virker, som man ønsker det, bortset fra at den forlænger inkubationstiden, hvilket selvfølgelig gør problemet om karantænenes effektivitet meget flydende, eftersom inkubationstiden kan blive ud over de 6 uger, vi hidtil har haft, eller ud over de 4 måneder, der har været tale om.

Jeg er nødt til at sige dette, for jeg synes, at det havde været rimeligt, om landbrugsministeriet og veterinærmyndighederne havde forsynet folkettinget med korrekte oplysninger om vaccine og om World Health Organizations opfattelse af karantæne kontra vaccination eller omvendt. Og det virker ærlig talt lidt latterligt på mig, at veterinærdirektoratet i en skrivelse til landbrugsministeriet som argument for, at vaccination bør anvendes, skriver, at dyrehospitalet i Emdrup ikke har protesteret mod tanken om vaccination. Jeg tror ikke, at det er dyrehospitalet i Emdrup, der skal bestemme det, og det er jo slet ikke kompetent i den forbindelse.

Dernæst vil jeg have lov til at hæfte mig ved den omstændighed, som også har været berørt af den socialdemokratiske ordfører, at man indførte den nye ordning herhjemme uden nogen som helst form for forhandlinger med veterinærmyndighederne i de øvrige nordiske lande. Der har ingen forhandlinger været, der har ikke engang været en telefonisk orientering, før de pågældende veterinærmyndigheder fra Danmark modtog et brev fra veterinærdirektoratet om, at man havde besluttet at afskaffe karantænen og forlade sig på vaccination. Det var så definitivt formet, at der ikke var noget at tale om. Og så tilføjede man: derefter vil vi gerne tale om, hvad der så skal ske. Jeg synes, at det måtte være muligt, at man forud for en sådan ændring, som man måtte regne med afgørende ville påvirke samkvæmmet med det øvrige Norden, havde forhandlet med veterinærmyndighederne i de øvrige nordiske lande om dette: hvad vil der ske, hvis vi gør sådan og sådan, og har I andre forslag om, hvad vi kan gøre?